

Anden særudgave om Bruno Grönings resultater

Nummer 2, Rosenheim, anden uge i september 1949

Traberhof "Første Gröning-kursted"

Talrige fra München blandt de helbredte – Gröning igen i Rosenheim fra onsdag

Læge og jurist taler for Gröning

Efter Grönings midlertidige fravær, var der for den 1. september blevet indkaldt til en første konference med den samlede bayriske presse i spillesalen på Traberhof ved Rosenheim, hvis forløb blev foreviget som afslutning på dokumentarfilmen fra Engler-Film A.G. Først talte en læge fra München, dr. Zetti, der uforbeholdent fandt vejen til Gröning, og vendte sig imod, at denne helbredelsens store mester skulle opholde sig på et sygehus, for at lære det manglende anatomiske grundlag. Han sagde ordret: "Vi læger kan og skal lære rigtig meget af hr. Gröning, for det er uangribeligt i hund-redvis af tilfælde bevist, at den lille Gröning har hjulpet og fuldt ud helbredt, hvor den lægelige videnskab og kunnen allerede havde givet op. Dagens påstand og krav er ikke, hvordan der bliver helbredet, men at der bliver helbredt."

Grönings juridiske rådgiver, hr. R.A. dr. Roedel, meddelte pressen, "at der ikke fandtes en lov, der forbød Grönings helbredsmetode, da han jo fortrinsvis hjalp der, hvor hidtil enhver lægelig kunst var resultatløs. Folks bekymring var berettiget. Menneske-

hedens store helbreder vil forlade Tyskland, hvis hans helbredende virke også bliver forbudt af Bayerns myndigheder. Man kan desuden ikke forlange af en mand som Gröning, at han, kun for at tilfredsstille en bureaukratisk lov, i månedsvis skal praktisere som sygepasser på et sygehus, mens hundredtusindvis af mennesker gennem hans helbredende evne kunne opnå helbredelse i den tid. Vi jurister vil finde den lovmæssige vej, for så hurtigt som muligt at garantere hr. Gröning et frit arbejde.”

Så talte Gröning selv, og bad repræsentanterne for pressen om at hjælpe de stakkels mennesker gennem sande, objektive reportager, fri for al sensationslyst og profitjageri, og ikke gennem forvanskede beretninger bringe de hjælpsøgende eller allerede helbredte i de alvorligste sjælelige vanskeligheder igen.

”Jeg opfordrer lægerne til – sådan fortsatte Gröning – at overlade mig de arme mennesker, som De allerede har afskrevet, som De ikke mere kan hjælpe, for netop ved disse udsigtsløse tilfælde, er der hidtil konstateret de første og største helbredsresultater!”

”Min kraft er ingen menneskelig, men en guddommelig kraft, som jeg lever og dør med. Jeg hjælper enhver, der tror på Vorherre. Men jeg tænker ikke på endnu engang at lade mig underkaste en medicinsk eller videnskabelig prøve, for jeg har allerede givet i hundred- og tusindvis af beviser på min helbredende kraft.

Overalt hvor jeg kommer, er der tusinder, som jeg skal og vil hjælpe, men overalt hvor jeg kommer, dukker også ordet FORBUDT op!

Jeg har fra begyndelsen arbejdet sammen med to ansete læger, som foretog forundersøgelserne, og så bekræftede, at helbredelsen upåklageligt havde fundet sted. På denne måde skal der også arbejdes ansvarsfuldt på de kommende kursteder. Det jeg hidtil har kunnet gøre for de syge, var kun 5% af min helbredende kraft.

Trods dette er jeg ingen læge og ingen mirakeldoktor, men er og bliver den lille Gröning, en fattig mand i økonomisk forstand, for jeg behøver og tager ingen penge. Min rigdom er min guddommelige kraft til at helbrede, som intet menneske kan tage fra mig.

Mine diagnoser har hidtil passet 100%, til trods for, at jeg i mange tilfælde slet ikke har set den syge. Lige meget hvor han befinder sig, formår jeg at analysere alt om hans fortid, nutid og fremtid, så jeg er i stand til at sige Dem, hvad der sker i dag, i morgen og i overmorgen.

Trods min godhed er jeg et fangent menneske, der overalt bliver omringet og forfulgt af hjælpsøgende mennesker, som har tillid til mig, men også af dem, der vil ødelægge mig. De skal alle vide, at det er meget lettere for mig at helbrede tusinder på én gang end et enkelt menneske, da jeg i særlige tilfælde må gennemarbejde dennes krop.

Nu gjorde jeg et sidste forsøg i Bayern på at helbrede, og jeg har fuld tillid til disse troende mennesker her. Men hvis man også her giver mig fornyede vanskeligheder igen, så vil jeg en dag pludseligt være forsvundet til udlandet!"

I mellemtiden havde der samlet sig mere end titusinde mennesker, der hver time i glødende hede ventede på det store øjeblik, da Gröning trådte ud på altanen, talte til mængden, og udstrålede sin helbredende kraft. Menneskene stod tæt sammenpresede, for at få den fulde nydelse af hans "helbredende stråler", som efter Grönings oplysning blev udledt gennem den nære kontakt. Dog, uden at Gröning endnu havde sagt et ord, begyndte reaktionerne allerede at virke hos de alvorligst syge i deres rullestole og lænestole eller hos enkeltstående i periferien.

Igen begyndte halvblinde at se, igen rejste hidtil ganghæmmede sig, igen bevægede lamme deres stive led. Hundreder berettede om forstærkede smerter på de syge steder, om trækken, stikken og kriblen, om en følelse af en ubeskrivelig "væren let" eller pludseligt forsvindende hovedpine. Her og der greb en rystelse endog helt raske mennesker, som sandsynligvis var kommet for et sygt familiemedlem med en inderlig bøn om hjælp, og hvis sygdom – kun sådan kan jeg forklare mig denne proces – nu bliver "trukket bort" gennem deres raske ansøger. Dette skete f.eks. hos den attenårige Gitta Sailer fra Raubling, hvis krop endog hjemme næste dag blev gennemarbejdet af fem fortsatte "anfald". På mit bekymrede spørgsmål i dette specielle tilfælde erklærede hr. Gröning ordret: "Det er lige meget, sådan skal det være!"

I de tidlige eftermiddagstimer om onsdagen, kunne Gröning ikke lade være med, kort før sin kørsel mod München, hvor i mellemtiden forhandlingerne om hans licens syntes at udvikle sig glædeligt, endnu engang at tale til den ventende mængde. Da trådte en katolsk gejstlig, der bedende begav sig til Gröning for to syge familiemedlemmer, og også fandt helbredelse for dem, med taknemmeligt hjerte frem til den store altans brystværn og talte til den begejstrede menneskemængde. Han meddelte de fra den tidlige morgen foran huset og på stutteriets hestegræsmark ventende mennesker, at han som gejstlig var dybt berørt og rystet over det, han allerede i løbet af få timer havde oplevet her. Han anså det for sin pligt og ansvar at hjælpe hr. Gröning med at åbne vejene til velfærd for den lidende menneskehed, og ville i den anledning henvende sig til de højeste kirkelige stillinger. Men det var umuligt for en gudsbespøtter eller en ikke troende at få del i Grönings helbredende kraft. "Kun den, der uforbeholdent, af dybeste troende hjerte til Vorherre, og med ubetinget tillid til Gröning, styrer sine skridt efter dette, vil finde helbredelse for sig selv eller sine syge slægtninge! Lad os sammenfatte vores tak til hr. Gröning og til vor Skaber, Herren over liv og død, i vores trosbekendelse!"

Tusinder af mennesker fra alle samfundslag og trosbekendelser foldede hænderne. Hundreder af dem faldt på knæ trods den stenede jord, og sagde andægtigt Trosbekendelsen og Fadervor. Mægtigt og spontant bruste Lov- og Takkekoralen

”Store Gud, vi lover dig”

op, og døde ud i sangen: ”Så tag da mine hænder og før mig”, som man så at sige kan anse som et tillidsvotum til Gröning.

Kort tid efter forsøgte en vens vogn, der skulle bringe Gröning til drøftelsen i München, at bane sig vej gennem mængden, hvad der kun lykkedes skridtvis. Fortvivlet hagede mennesker sig fast i den, og forsøgte at trykke Gröning i hånden, eller kun at fange er blik fra hans fascinerende øjne. Da trådte pludselig med en sidste kraftanstrengelse en ældre kvinde hen til bildøren, som led så alvorligt af astma, at jeg allerede for to dage siden lagde mærke til hende i mængden. Det var rystende at høre hendes tryglende bøn: ”Hr. Gröning, hjælp mig dog, jeg kan ikke mere – hjælp mig!” Et gennemtrængende blik, en hurtigt bortstrygende håndbevægelse foran den beklagelsesværdiges bryst, og så var det sket. Af chokket formåede hun ikke at udtrykke sin tak i ord, men trak gang på gang vejret dybt, og åndede befriet ud. Af forbavselse overså menneskene, at bilen bortførte hele deres håb til Bayerns hovedstad, hvor der stimlede tusinder af mennesker sammen indtil de sene nattetimer, som overalt hvor Gröning viste sig, for at se ”Mesteren” og bede om hjælp. Et sandt triumftog, og et synligt bevis på demonstration mod alle bureaukratiske hindringer, som først til dels kunne regnes for at være fjernet.

Intet forbud for Gröning!

Ifølge den bayriske radios melding den 5. 9. 49 kl. 20, har det bayriske Indenrigsministerium givet udtryk for, at godkendelsen af Grönings ansøgning ville blive velvilligt behandlet.

Desuden blev der fra det bayriske Indenrigsministerium udtrykkeligt gjort opmærksom på, at der i Bayern aldrig ville blive udtalt et forbud mod Grönings helbredende beskæftigelse.

Samtaler med helbredte

Hen imod aften på denne begivenhedsrige dag, forsøgte jeg stadig at få navn og adresse fra helbredte, hvad der i vrимlen af ophidsede mennesker kun til dels var muligt. Nu har også de fleste i deres forståelige glæde begivet sig på vej hjem. Dog sidder der endnu livligt debatterende grupper sammen, og så gjorde jeg mig umage for at få skrevet de vigtigste tilfælde op: Hr. Carl Peters fra Bad Essen (23), Hotel Niedersachsen, 54 år, ankom for to dage siden til Traberhof og forsikrer, at siden hr. Gröning trykkede hans hånd og gav ham kuglen, mærkede han en følelig bedring og lettelse i sine vanskeligheder. Han led i mange år af muskelsvind i højre arm og ven-

stre ben, og siden 1944 måtte hans søn endog bære ham. Enhver lægelig behandling af forskellige professorer var hidtil uden resultat, og kostede ham mange tusinde mark. Efter Grönings mening vil hans lidelse forsvinde i løbet af få uger. Allerede den følgende dag bragte en fortsat bedring.

Jeg fik desuden fortalt om en femtenårig pige, der kort efter højtideligheden om eftermiddagen pludselig fandt kraften og viljen til at rejse sig, og efter år prøvede at gå igen for første gang. Mange vidner forsikrer, at hun glædesstrålende selv trak sin tremmevogn hjem, der længe havde måttet tjene som hendes middel til at komme frem.

Der kom netop et velhavende engelsk ægtepar, som med privatfly i morges ankom til München, og ca. klokken 14 til Traberhof. Beredvilligt og glad svarede herskaberne på mine spørgsmål om deres befindende. Kvinden led af alvorlig bronkialastma, hendes ægteemand af meget smertefuld iskias. Også her opfyldes Grönings ord om muligheden for helbredelse for alle troende mennesker, ligegyldigt af hvilken stand, ligegyldigt af hvilken nation eller religion. Uden at englænderne personligt kunne blive præsenteret for ham, føler begge en væsentlig lettelse, og er helt overbeviste om, at de vil blive fuldkommen helbredt for deres årgamle lidelser. Det er dog ubegribeligt for englænderne, at Gröning ikke kan få nogen godkendelse til frit arbejde, og umotiveret tilbyder de Gröning deres store gods til fri rådighed.

Hen imod klokken 10 kommer der telefonisk besked fra Bruno Gröning, at han formentlig ikke vender tilbage mere i denne uge, og beder alle besøgende om at vende hjem. Alligevel varede det endnu timer, før den ophidsede mængde blot delvist forlader huset.

Velgørende stilhed hersker på den tæt belejrede trappe og afsatsen foran første etage, hvor de alvorligste tilfælde fra lammelse, blindhed, døvhed og astma til multipel sklerose er repræsenteret. I den dybeste meditation holder også her de syge sølvkuglen i hånden, og forsøger, så vidt smerterne tillader dem det, at koncentrere sig om den kommende helbredelse.

I mellemtiden er klokken blevet 8 morgen. Vi håber alle på den store helbreders snarlige tilbagekomst. Hen imod klokke 10 lørdag formiddag, kører endelig den store, sorte Mercedes frem, som kommer fra München, og Gröning kan helt ubemærket af den store mængde, som i mellemtiden allerede er vokset til mange tusinde, nå ind i huset gennem en lille "bagdør".

Gröning modtager regeringsrepræsentanter

I mellemtiden træder amtmand Knott fra Rosenheim ind med sine ledsagere, der kom på regeringens vegne, og ønsker en kort samtale med Gröning.

Efter lang ventetid sidder vi endelig oppe i vinterhaven i sluttet kreds, og der udvikler sig efter hjertelige hilsener omtrent følgende dialog:

Amtmand: "Hr. Gröning, jeg kommer på Indenrigsministeriets vegne, og har til opgave at forhøre mig om situationen her og aflægge beretning. Har De til hensigt at blive her?"

Gröning: "Ja, jeg vil blive her, fordi jeg er overbevist om, at jeg netop her i Bayern får den sidste mulighed for at hjælpe og helbrede mennesker. Enten gør man vejen fri for mig til at omsætte dette i handling – og så bliver jeg! Men giver man mig ikke tilladelse til at bruge min helbredende kraft, som jeg bærer i mig og føler, at jeg skal bringe disse mennesker dernede (derved peger hans arm på den mange tusindhovedet menneskemængde foran huset), så hindrer ingen mig i en dag at gå derhen, hvor jeg bliver modtaget med åbne arme, og uden nogen indskrækning må gøre det, som jeg tydeligt er kaldet til. Jeg har forberedt alt til at forsvinde i udlandet fra den ene dag til den anden. Jeg bliver forfulgt for min godhed, overalt på vej og sti, ligegyldigt hvor jeg kommer, hele tiden det samme: "Du må ikke!" Jeg gør ikke krav på noget for mig selv, slet intet, intet at spise, intet at drikke, ingen frivillige pengegaver, ingen godtgørelse.

Da jeg engang – det var oppe i Hamborg – for at glæde et helbredt barn på dennes indtrængende bøn, tog et stykke kage, har sådan en svinemikkel fra pressen straks udnyttet denne episode.

Overalt er der mennesker som ødelægger mig, ja endog vil spærre mig inde."

Amtmand: "Hr. Gröning, jeg er her, fordi jeg i min egenskab af amtmand er forpligtet til at berette om, hvad der foregår i mit amt. Jeg har ikke noget imod Dem, jeg har heller intet at indvende imod, at De helbreder mennesker her, fra min side er De uforstyrret i mit amt, og har også min fulde støtte, så længe intet støder imod loven. Er De egentlig klar over, fra hvilken side de nuværende vanskeligheder blev fremkaldt?"

Gröning: "Ja, jeg ved, at der står de læger bag, som er nervøse for deres for-tjeneste, og som af videnskabelig indbildskhed ikke vil forstå mig. Ser De, 70.000 læger i Tyskland er mig endnu meget for få. Jeg tager ikke smørret af deres brød, jeg giver dem i det højeste noget ekstra på det!"

Amtmand: "Har De egentlig længe følt denne kraft til at helbrede i Dem?"

Gröning: "Ja, den fik jeg allerede lagt i vuggen. Min mor, som skænkede livet til syv børn, mærkede overhovedet intet til min fødsel, en halv time efter den stod hun allerede op, og alt var forbi."

Amtmand: "Og De føler så at sige denne kraft som en guddommelig inspiration?"

Gröning: "Ja! Jeg har studeret menneskeheden, og jeg har optaget det rent guddommelige så fast i mig, at intet menneske mere kan tage det fra mig, og at heller ingen lov kan hindre det. Jeg følger ingen menneskelig befaling, heller ikke, hvis det skal koste mig livet, kun sådan er det mig muligt at gøre det gode for mennesker. Jeg mærker fra ethvert menneske, om han kommer til mig med et rent hjerte, eller om han bærer noget af en djævel i sig. Jeg ved, at alt stort må tilkæmpes, og desto stærkere vil min hjælp være!"

Amtmand: "Jeg ville have en personlig kontakt med Dem, og takker Dem for denne time. Vær forsikret om min velvilje!"

Gröning: "Fordi jeg nu kører til Bremen for nogle dage, har jeg givet mine medarbejdere besked på at lade de ventende mennesker vide, at jeg alligevel er hos dem. Lige meget hvor jeg befinder mig, vil jeg derfra helbrede dem, og jeg er lykkelig for, at jeg kan hjælpe dem. – De bedste mennesker, jeg hidtil har været hos, er "bayerne", i det hele taget de sydtyske mennesker, der er så dybt troende og modtagelige."

Amtmand: Jeg læste, at De kan helbrede næsten enhver sygdom! Er det også muligt ved organiske sygdomme?"

Gröning: "Hr. amtmand, der findes ingen sygdomme, som jeg ikke kunne helbrede. Jeg har hidtil kun givet bevis for 5% af min kunnen, kræft har af alle sygdomme endnu manglet, men også denne sygdom er det mig fra nu af muligt at helbrede, hvis altså ikke organet er blevet opædt for meget af kræften. Jeg ved, at der om kort tid er læger nok, som erklærer sig parate til at arbejde sammen med mig!"

Denne samtale sluttede sig senere en anden til med to unge læger, som i fuld anerkendelse af hr. Grönings enestående evne til at helbrede, tilbød ham det komplette sanatorium "Askania" i Bad Wiessee am Tegernsee med 45 senge som kursted. Forhandlingerne herom vil blive fortsat.

Nu træder Gröning, tusindfold tiljublet, frem for en kæmpe stor menneskemængde på den nu allerede "historiske" altan, som efter et tilforladeligt skøn omfatter 8-10,000 personer, for endnu engang at tale til de helsesøgende før sin afrejse.

"Jeg har ikke meget mere at sige Dem i dag. Men ét må jeg lade Dem vide, selv om det gør mig ondt, at jeg må forlade Dem for nogle dage, for endelig er det blevet sandt, hvad der er mit inderligste ønske:

Ejeren af dette grundstykke (hr. Harwart) har i dag stillet hele terrænet, hele sit hus og alt, hvad der hører til det, til rådighed for mig, for her at lade det første kursted i Tyskland oprette. Tidligere var dette en spillehal (dermed peger han med sin arm på tilbygningen), hvor mennesker grådigt skrabe penge til sig. Nu bliver det omvendt. Nu vil der med Guds hjælp opstå det første kursted i Tyskland der. Og så kommer enhver endelig til at nyde at finde helbredelse her, når han blot kommer her med et

troende hjerte og med tillid til mig. Selv om jeg tager bort for nogle få dage, er jeg alligevel hos Dem og vil fjernhelbrede. For lige meget hvor jeg opholder mig, er jeg hos Dem i ånden! Dog kun hos alle dem, der bærer den rette tro i sig ” Nu henvender Gröning sig til mængden med følgende spørgsmål:

”Har De tålmodighed? – Et tusindstemmigt ja.” ”Har De tillid til mig?” Igen bruser ja’et. ”Har De, og bevarer De troen på Vorherre?” For tredje gang svarer koret af Grönings tilhørere med Ja!”

”Og så vil jeg i Guds navn tage afsked med Dem!”

Da trænger et råb op til os på altanen fra den mand, der endnu for minutter siden kæmpede så hårdt efter luft: ”Jeg er rask! Jeg havde astma! Jeg takker dig, Gröning!”

Så fortsætter helbredsgiveren Gröning igen: ”Mine kære! Tænk nu ikke på Deres sygdom, stil den til side, og koncentrer Dem helt om det, De mærker i Deres krop. Der sker allerede det, som skal ske for den enkelte, hvad han fortjener, og hvad han ønsker sig. Deres hjerte, Deres krop, Deres sjæl må være ren. Så kan Gud komme ind, hvor hidtil Satan var, så formår jeg at hjælpe Dem alle! I sidste ende er alle Guds børn. Den største læge er og bliver Vorherre! Lad mig få fri til næste onsdag (7. 9., redaktionens anmærkning), jeg vil altid være hos Dem. Jeg lader Dem vide, at jeg vil lade den historiske stol i Herford, hvori allerede mange er blevet helbredt, komme her. Stolen som jeg sad i, helbreder! – Jorden som jeg står på, helbreder! Gaderne, som jeg kører på, vil ligeledes helbrede!”

Kort efter forlader den store vogn Traberhof. Nu først er det muligt for mig at koncentrere mig om nogle af de mest påfaldende helbredelser.

Lykkelige mennesker

Mod slutningen af talen kunne jeg allerede fra altanen iagttage, hvordan f.eks. fru Lachermeier, en over hele byen kendt forretningskvinde fra Rosenheim, Weinstr. 4, sitrende rejser sig fra kørestolen, som hun har været bundet til i årevis. Først med støtte, men straks efter helt fri og forholdsmæssigt hurtigt, går hun til og fra.

Nogle meter borte omringer menneskene en bil, hvor restauratørens kone Thea Lederer, München, Feilitzstraße 23, udmattet trak sig tilbage, efter at hun kort efter Grönings tale viser nogle hundrede mennesker, at hun selvstændigt kan stå, hvad tidligere kun var muligt for hende ved hjælp af andre personer. Fru L. har i 1½ år været lammet fra hofterne og ned på begge ben. Lægerne mente, at det skyldtes arbejdsmæssig overanstrengelse og forkølelse. Den behandlende læge, dr. H i München, havde ikke mere at indvende mod en behandling af Gröning. Den 27. 8. fandt hendes første besøg sted på Traberhof, hvorefter der fulgte en let bedring. Den 3. 9.

syntes helbredelsen at fortsætte med indsættelse af heftige blodbølger og kriblen i hele kroppen.

Endnu mens Grönings var til stede på altanen, råber moderen til en åbenbart lammet dreng af glæde: "Se her, min knægt kan gå!" Den tæt sammenpressede menneskemængde danner en lille passage, og drengen går, uden fremmed hjælp, nogle gange frem og tilbage for øjnene af de glad forundrede mennesker. Moderen, der fast troede på drengens helbredelse, eller på en væsentlig bedring gennem Grönings helbredende kraft, var så ophidset, at det først efter en halv time lykkedes mig at tale med hende i denne anledning. Den lille Paul Wintermeier fra München-Freimann, Gondershauserstr. 31, blev 7 måneder gammel syg af hjernebetændelse, og var derefter på Schwabinger sygehus uden væsentlig bedring. Tilbage som senfølger var der ligevægtsforstyrrelse og nervelammelse. Senere gentog den nu 8-årige dreng sine gangforsøg i restaurantens have, idet han holdt sin sølvkugle fast i den lille hånd, mens moderen blev overøst med spørgsmål af mange nysgerrige gratulanter. Naturligvis svarede gangen ikke til et normalt barns måde at gå på, dog er der efter moderens angivelse indtrådt en ubegribelig bedring. Den sidst behandlende læge, dr. S., sagde gentagne gange, at der måtte ske et mirakel, hvis hendes søn skulle blive rask igen.

Atter klemmer jeg mig ind i en kreds af nysgerrige, og fik af fru Sophie Herzensfroh, München-Lochham, Paosostraße 81 fortalt, at hun led af meget smertefulde, tørre eksempletter på begge underarme. På grund af pletterne kunne hun til dels ikke mere bevæge fingrene. Nu viser hun mig demonstrativt, hvordan hun med sine lige fingre kan holde en cigaret på en elegant måde. Smerterne er som blæst væk, desuden føler hun sig væsentlig friskere og lettere end nogensinde før.

Glad ophidset griber hr. Hornaus jun., Rosenheim, Frühlingstr. 30, mig i frakken, og overbeviser mig personligt om, at han på det venstre øre, hvis hørenerve for ni år siden helt døde efter virkningen af et knald, igen havde 70% hørelse. H. talte kun et minut med Gröning efter en presse-konference, hvorved denne sagde:

"Så hurtigt går det ikke, det tager sin tid!" Så var H. ved bekendtgørelsen om aftenen. Da han kom hjem, åbnede han for radioen, og ville kontrollere sin hørelse. Faktisk konstaterede han, at han delvist havde fået sin hørelse tilbage igen på venstre side.

Fru M. K., München 38, led af medfødt hofstivhed (tv.). Efter hendes første besøg den 27.8., kunne der allerede mærkes en bedring, og i dag kan hun løfte sit venstre ben til vandret, og endog selv knytte snørebåndene på venstre sko igen. Sidste nat kunne hun for første gang ligge på venstre side.

"Jeg har aldrig kunnet sige kommunist", siger fru Straub, Rosenheim, Am Hammer 28, helt fejlfrit og bestemt, "for jeg har stammet siden jeg var 6 år, og kunne næppe gøre mig forståelig."

Til slut endnu hr. Jakob Stocker, München 1, Arminiusstr. 23, der trods sin indre ophidselse trækker vejret normalt. Hr. St. led i årevis af den alvorligste astma med slim-

afsondring og kvælende hoste. Omkring klokken 17 ankom han til Traberhof, som han kørte til på grund af sin halvblinde kone. Ca. klokken 3 om natten gav en medarbejder på Grönings ordre ham en kugle. I begyndelsen mærkede han ingen reaktion, men efter en time steg der en mærkelig fornemmelse af varme op i brystet (ulæseligt), der satte sig fast på det mest smertefulde sted. En lignende fornemmelse af kriblen steg fra hånden, hvor han holdt kuglen, op i hans arm. Stocker er overbevist om, at det ikke er nogen indbildning.

Først sent om natten forlader jeg Traberhof, der fra i dag efter Grönings ord kan betegnes som det første kursted i Tyskland. A. St.

Redaktionens anmærkning!

Med disse to "særudgaver", kan tusinder af syge og helsesøgende selv danne sig en mening om Grönings helbredende kraft.

Appel til den bayriske statsregering

På hundredtusinder af tyskeres vegne, retter jeg i dag spørgsmålet til den bayriske statsregering, om hvorfor Gröning stadig ikke har fået de nødvendige godkendelser. I flere uger oplever næsten dagligt talrige personer helbredelse, der retfærdiggør en tilladelse til Gröning, også uden den lovmæssigt krævede "praktikanttid". Vi kan ikke tro, at den bayriske regering lægger mere vægt på forskellige lægers stemmer, end på stemmerne fra dem, der allerede er helbredt af Gröning.

Måtte de ansvarlige herrer i regeringen ikke glemme, at de gennem den officielle anerkendelse af Gröning, kunne modtage takken fra utallige syge og deres pårørende.

Kilde:

Hans Bentzinger (Hrsg.): Zeitunger.Blitz: (Rosenheim 1949) Nr. 2, September.